

PsittaScene Summer/Sommar 2015
Översättning Lars Persson/Maria Rogstadius
www.parrots.org
sweden@parrots.org

INNEHÅLL

- 2 Från redaktören - *Desi Milpacher*
- 4 Sökandet efter de trummande kakaduorna - *Att förstå de gäckande palmkakaduorna*
- 10 Sidor om sällskapsfåglar: Papegojan som skriker - *Strategier för beteendemodifiering*
- 12 Tillbaka till Brasilien: Berättelser om bevarandearbete i Sydamerika
- 18 PsittaNytt - *Papegojnyheter och händelser, WPT-kontakter*
- 20 Papegojor i det fria - rödfleckig parakit

FRÅN REDAKTÖREN

Jag sitter här och skriver medan jag funderar över hur människor i världen kan göra en kolossal skillnad. Människor *kan* och *har* stor påverkan och inte alltid på ett negativt sätt. En person som gjort enorm skillnad för World Parrot Trust är Evet Loewen. Evet har varit en livslång vän och ihärdig supporter till WPT. Hennes skärpa, intuition och filantropi har varit fantastisk. Mesta av allt har hon en bestående passion för papegojor och på förslag av WPTs Jamie Gilardi beslöt hon sig för att göra en tur tillbaka till det land hon en gång så väl kände till och älskade för att besöka några WPT-projekt som hon bidragit till. Det var med hennes ord omvälvande. Hon bevittnade det otroliga arbete som görs för papegojor i Brasilien och insåg sin egen roll i det - en mycket kraftfull insikt. Del 1 av hennes anmärkningsvärda resa till Brasilien ges i detta nummer.

Detsamma kan sägas om forskare i fältet, personer som utvecklar kunskapen med att förstå papegojor och deras ekologi. Människor såsom Christina Zdenek, en veteran som under åtskilliga år forskat om palmkakaduan. Hon och projektledaren Rob Heinsohns uppgift har varit att förstå dessa fåglars säregna trummande och arbetet beskrivs i detta nummer. Allt görs i forskningens namn: att förstå papegojornas nyansrika beteenden är att förstå deras liv - ett fantastiskt medel i kampen att skydda dem.

Att förstå papegojor i det fria är en sak. Att upptäcka vad det är som får våra sällskapsfåglar att bete sig på olika sätt är en annan. Det är något som fascinerar eller förbryllar många. Lee McGuire är en sådan person och hon beslutade sig för att göra det till sin uppgift att bättre förstå sällskapsfåglars beteenden. Läs hennes artikel om hur man kan arbeta med det som är ett vanligt problem för många papegojägare, nämligen en skrikande fågel.

En sak har jag lärt mig utav allt detta att möjligheterna är oändliga. En person *kan* åstadkomma stor förändring. Och människor tillsammans kan förflytta berg. Vi kan alla hjälpas åt att gottgöra allt det dåliga som händer i vår värld.

Desi Milpacher, redaktör

PÅ VÅRA OMSLAG

FRAMSIDAN Ett par palmkakduor (*Probosciger aterrimus macgillivrayi*) njuter av brisen vid Lockhart River, Queensland, Australien. Palmkakaduorna skapar trumpinnar från trädgrenar men skälen bakom detta är fortfarande ett mysterium för forskare. Se Sökandet *efter de trummande kakaduorna*, sidan 4. © Christina N. Zdenek.

BAKSIDAN Rödfläckiga parakiter (*Aratinga mitrata*) som äter på en persimonfrukt. De rödfläckiga parakiterna härrör från Argentina, Bolivia och Peru men introducerade flockar trivs också på många andra platser i USA, såsom Kalifornien, Florida och Hawaii. © Mike Bowles & Loretta Erickson | californiaparrots.us

SÖKANDET EFTER DE TRUMMANDE KAKADUORNA

FOTON OCH TEXT AV CHRISTINA N. ZDENEK

Föreställ dig att du bor i ett övergivet slakteri. Föreställ dig en två meter lång "Coastal Taipan" (övers. anm.: Taipan är en art i släktet taipaner som tillhör familjen giftsnokar), världens tredje mest giftiga landlevande orm, som rör sig genom din bostad medan du arbetar med datorn eller en stor gammal tjur som stampar och frustar och stirrar på dig i bushen. Så är läget då man studerar palmkakaduer och detta är historien om sökandet att bevittna detta ovanliga trumbeteende på den avlägsna Cape York-halvön.

I AUSTRALIEN ÄR DET BARA PÅ SPETSEN AV CAPE YORK som den magnifika palmkakaduan (*Probosciger aterrimus*) finns. Det är den tyngsta kakaduan i världen (utav 21 arter) och dessutom den längsta, och den har även en massiv näbb och lång tofs som den kan resa upp och ner beroende på humör. Som om dess fysiska prakt inte vore nog imponerande äger denna fågel en världsunik och excentrisk vana: den trummar.

Att forma till en pinne att trumma med är uppenbart förmågan att tillverka verktyg, men till skillnad från schimpanser eller Nyakaledonienkråkor som använder verktyg för att skaffa föda, har palmkakaduorna ingen nytta av trummandet ur födosynpunkt. Så varför gör de så? Alltsedan detta beteende upptäcktes och rapporterades i skrift 1984 har detta trummande varit ett mysterium för forskningen. Vad innebär detta bisarra beteende? Och i vilket sammanhang förekommer det? Dessa frågor samt andra har fascinerat Robert Heinsohn vid Australian National University under lång tid men det var inte förrän helt nyligen och då i samarbete med mig, som sökandet efter dessa frågor slutligen kunde få ett svar. Det har nu varit fokus för palmkakaduprojektet de senaste tre åren med stor framgång.

DET VAR JUNI 2012. JAG TOG MIN KAMOUFLERANDE bushhatt, drog på mina läderkängor och gav mig av på en otrolig resa för att finna och spela in kakaduornas trummande.

Under sex veckor reste jag, kröp och kravlade genom det långa gräset och jagade dessa fantastiska kakaduer kilometervis vilket slutligen ledde mig till Lockhart River-regionen. Under morgnarna blev jag ofta dyblöt i det daggtäckta gräset medan de sena eftermiddagarna slutade med ficklampa och GPS. Den varmaste delen av den tropiska dagen spenderades i att göra ett stort antal inspektioner av hålor i träd. Med den bländande solen ögonen så kämpade mina utmattade armar med att hålla en 10 meters utdragbar käpp vertikalt under blåsiga förhållanden.

Precis när den monterade kameran nådde boöppningen för att få en uppskattad och efterlängtd vy inuti inledde fientliga "Green Ants" (myrart, *Oecophylla smaragdina*) en motattack på inkräktaren (jag) och injicerade smärtsam myrsyra i min svettiga hud. Jag pressade ihop mina tänder i smärta medan jag intalade mig "fokusera och att avsluta jobbet först. Ta tag i myrproblemet senare. Viljans seger över köttet."

Det måste sägas att trots mina kraftfulla ansträngningar men till min frustration så var den första fältsäsongen misslyckad. Jag kunde tråkigt nog inte spela in en enda trumsekvens det året. Under de två år som föregick min Masters-examen hade jag endast upplevt trummande vid åtta tillfällen. Det är mindre än 1 gång genomsnittligt per månad eller en per omkring 130 fältarbetstimmar. Jag kände alltså till hur sällsynt detta trummande är och hur notoriskt svåra palmkakaduer är att studera, mycket på grund av deras vaksamma natur, men noll på sex veckor var fullständigt nedslående. Lyckligtvis trodde min chef Rob Heinsohn vid Australian National University fortfarande på mig.

Jag försökte glömma mina föregående års frustration och vara optimistisk så jag tog tag i min foto- och inspelningsutrustning och styrde åter ut i det långa gräset. Det var några extrema tre månader och såsom det är i den australiska bushen var det tufft med starka svängningar, ömsom vin ömsom vatten, upp och ner. Några veckor var helt resultatlösa medan andra gjorde min och mina volontärers arbete omöjligt med datainlagring, rensning av dataminnen, batteriladdning och säkerhetskopiering av värdefull data. Vid ett tillfälle då jag långsamt närmade mig fåglar som intensivt ropade så hörde jag plötsligt det otvetydiga ljudet av trummande. Knack...knack, knack, knack. Hårt träslag mot hårt träslag. Mitt hjärta började omedelbart banka.

I desperation för att få fri sikt utan att störa de märkbart upphetsade försökspersonerna utförde jag försiktigt långsamma yogaliknande rörelser över stora stockar och runt torra söndriga bladhögar. Jag höll andan och kikade genom en lite öppning i grönskan. Där! Trummande! Det kändes som ett mindre mirakel när jag slutligen fann inspelningsknappen och fick allt på film. Med fågelns rodnande kinder, tofsens svängande, kroppsrorelser och utspärrade fjädrar var det svårt att

undvika att jämföra dess beteende med mänskliga känslor.

Det var en banbrytande fältsåsong till min chefs och min angenäma förvåning. Motiverad ihärdighet och lite tur ledde till hela 13 inspelade trumepisoder.

Jag måste medge att detta var alltför lite och utgjorde inte tillräckligt statistiskt underlag för att göra en noggrann dataanalys. Men lyckligtvis tänkte denna oväntade och anmärkningsvärda framgång intresse för ytterligare finansiellt stöd, denna gång från Herman Slade Foundation. Detta möjliggjorde finansieringen av en tredje fältsåsong för att fånga detta trummande på film.

Då juni 2014 närmade sig blev mitt ledmotiv att arbeta smartare, inte nödvändigtvis hårdare, och att försöka på en mer eller mindre omöjlig uppgift, nämligen att slå förra säsongens rekord.

Efter två dagars körning på ojämna lervägar och över otaliga floder så anlände jag till Lockhart River igen för att studera palmkakaduer en femte säsong. Jag tittade över det vackert mosaikartade landskapet med regnskog och skogsmark och det kändes som jag framför mig hade en uppgift lika stor som att bestiga Mt. Everest. Jag tog ett djupt andetag. En sak i taget intalade jag mig. Och jag tog fart.

Med UHF-radio i handen märkte jag och min volontär (Lachlan Hall), såsom vältränade stridande soldater som närmade oss det slutliga målet, ut aktiva platser för kakaduorna. "Lachlan, hör du mig? Jag ser en hona vid Elusive Hollow men jag kan inte se hanen. Var är du?" "Jag är vid Upset Hollow och på väg till dig." "Uppfattat. Skynda dig, jag tror jag hör honom trumma i närheten."

Knak, knak, knaster. Mina hjärtslag accelererade men jag förblev orörlig. Om jag störde honan skulle hanen också försvinna och deras beteende skulle fördärvas. Lyckligtvis var Lachlan en snabblopare. "Jag kan höra honom trumma. Har du honom? Jag upprepar: har du honom?" I utmattning efter löpningen svarar han, "Ja, jag fick honom. Jag filmar. Han trummar." Jag torkade svetten från mina ögonbryn. Puh. En klar.

Under sex hela veckor i streck såg vi inte morgonljuset vid vårt läger i bushen. Efter sju terabyte hårddiskar och blixtsnabbt fältarbete med datainsamling blev det otänkbara verklighet. Jag hade mer än dubblat förra årets redan imponerande rekord och dessutom hade jag spelat in den mest anmärkningsvärda, närgångna och knivskarpa inspelningen av en trummande fågel hittills (kommer snart att släppas!).

Totalt 681 mantimmar spenderades sökande efter trummande i bushen under 2014 och den slutliga siffran var häpnadsväckande hela 34 trumsekvenser som framgångsrikt spelades in. Det har totalt varit en 9,5 månaders lång resa i fält under 3 år. Nu har vi äntligen data för att analysera och beskriva detta hisnande och exceptionella beteende. Vi kan inte avslöja våra resultat förrän de är fullständigt analyserade och publicerade i vetenskapliga tidskrifter, men jag kan dock lugnt konstatera att palmkakaduer fortsätter att fascinera oss med sina komplexa beteenden.

PALMKAKADUA, PROBOSCIGER ATERRIMUS

Var finns den:	Norra Australien, Nya Guinea och närliggande öar
Ekologi:	lögonfallande, ståtlig i sitt beteende. Art som inte uppträder i flockar utan rör sig ensam, i par eller i familjegrupper om tre. De börjar ropa vid soluppgången. Hanar agerar intensivt för att försvara revir.
IUCN/CITES Status:	Livskraftig/Appendix I
Den vilda populationen:	Den minskar i östra delen av dess australiska utbredningsområde men ingen forskning har dock gjorts i väst där bauxitbrytning pågår.

OM FÖRFATTAREN

Innan hon flyttade till Australien 2008 tog Christina Zdenek en kandidatexamen i biologi vid University of California, Irvine. Efter att ha avslutat en tvåårig Master-examen 2009 med ett Fulbright Fellowship har hon tidvis under tre år varit anställd vid Australian National University (ANU) med bevarandefrågor i projekt som rör palmkakaduer.

DEN FÖRBASKADE PAPEGOJAN SKRIKER HELA TIDEN. DITT TÅLAMOD HAR TAGIT SLUT. DIN PARTNER HOTAR ATT LÄMNA DIG OCH DINA GRANNAR KLAGAR HÄFTIGT OM OVÄSENDET. VAD KAN DU GÖRA?

PAPEGOJAN SOM SKRIKER

AV LEE MCGUIRE

Innan vi går vidare behöver vi förstå exakt vad vi menar med ordet "skrikande" eftersom det är det specifika beteendet vi är intresserade av. När vi talar om "skrikande" papegojor i detta sammanhang talar vi om *höga, repetitiva och ihållande ljud* från en annars normal och frisk papegoja. Höga ljud från en fågel som är sjuk faller inom en annan kategori och tas inte upp i denna artikel. I just den här artikeln handlar det om en enstaka fågel. Flera fåglar tillsammans har sin egen dynamik i samspelet.

I en situation hemma är skrikandet allt som oftast ett kontaktrap som har blivit förstorat. Hur kan detta ske? Varför sker det? Låt oss glömma papegojor för en stund och tänka på oss själva. Har du någonsin ropat på dina barn eller din partner - och de svarade inte? Vad gjorde du då? Jag kan slå vad om att du höjde din röst och ropade lite högre - och sedan ännu högre om du fortfarande inte fick svar. Samma förlopp gäller för papegojor som kallar på de som de bor med. De kan använda mjuka och trevliga ljud som vi dock ignorerar eller inte hör därför att våra öron inte är inställda på det på grund av olika bakgrundsljud och har inte uppnått den obehagsfaktor som är specifik för var och en av oss. Då gör papegojan samma sak som vi gör nämligen höjer sin röst. Vi har helt enkelt lärt papegojan att skrika högre och under längre tid.

OK, nu när vi förstår hur en papegoja lärt sig att skrika i vissa situationer, vad kan vi göra åt det? Innan vi börjar slänga ur oss lösningar hur som helst måste vi förstå när beteendet sker och vad just denna fågel *får* när den skriker. Om vi tar en skalpell och tar bort alla redigerande kommentarer som vi människor gärna omger oss med och ser vad som sker omedelbart innan (antecedent) och omedelbart efter (konsekvens) detta beteende kan vi kanske se något som liknar följande typiska exempel:

EXEMPEL 1:

Antecedent:	Personen lämnar rummet
Beteende:	Papegojan skriker
Konsekvens:	Personen öppnar dörren och skriker "tyst"
Förutsägelse:	Papegojan skriker ännu mer

EXEMPEL 2:

Antecedent:	Personen kommer hem från arbetet
Beteende:	Papegojan skriker
Konsekvens:	Personen hälsar lugnt "hej"
Förutsägelse:	Papegojan skriker ännu mer

Lägg märke till att i vart och ett av exemplen reagerar fågeln på sätt som vi inte väntar oss. I dessa två fall så är det vi uppfattar som en handling som kommer att reducera beteendet i själva verket en **positiv förstärkning** - en belöning, som papegojan ser det, för att skrika. Exemplet ovan är funktionellt likartade i det att den mänskliga uppmärksamheten är den gemensamma konsekvensfaktorn.

Eftersom en fågel och dess levnadsförhållanden i varje hem är unikt ger dessa scenarier oss några hypoteser som ger en aning om beteendets funktion. Vad kan vi göra åt det? Vi kan ändra vad som händer innan beteendet sker, förstärka ljud som fågeln gör som vi kan leva med, ändra vad som händer efter det att beteendet uppstått eller så kan vi lära fågeln några nya beteenden så att den får andra mer naturliga förstärkningar. Det är så enkelt och ändå så komplicerat.

Den tid det tar att ändra på skrikbeteendet kommer att variera. Skrikande kan vara ett av de svåraste beteenden att ändra på men det kan göras - även om det till en början är en del arbete för oss. Låt oss se på några möjliga ändringar som vi kan göra och lägga in i våra hektiska scheman.

ÄNDRINGAR SOM KAN GÖRAS I TIDIGT SKEDE

Innan skrikandet inträffar kan vi göra följande:

Ge fågeln lite egentid med dig. Att prata med den, hjälpa en ruggande fågel att putsa pinnfjädrar eller att ta en vandringstur runt i hemmet med fågeln är några exempel. Om fågeln sitter i bur, flytta buren eller lekplatsen till ett tryggt område där fågeln har större möjlighet att interagera med familjen.

Erbjud fodersökmöjligheter i buren och i lekområdet för att stimulera beteenden som kan inträffa i det vilda. Leksaksaskar kan innehålla en del av den dagliga matransonen, godsaker eller olika leksaker. Beroende på fågel kan askarna vara av kartong, trä, strå, rostfritt stål eller andra ogiftiga material.

Försäkra dig om att papegojan får tillräckligt med motion, om än det rör sig om att springa, flyga eller någon form av gymnastik. (Trötta fåglar är mindre benägna att skrika.)

Gör det till en vana att titta in till fågeln då den uppträder väl. Att ta sig tiden att säga "Hej, hur mår du?" kan räcka långt för att förekomma skrikbeteende eftersom vi då ger uppmärksamheten INNAN skrikandet uppkommer.

ATT ÄNDRA KONSEKVENSEN

Om vi önskar reducera skrikandet kan vi förstärka andra beteenden som har samma funktion som skrikandet har.

Välj ut några av de ljud som fågeln gör som vi kan leva med långsiktigt. Visslingar, prat, mjuka ljud är alltid bra kandidater att välja och uppmärksamma när de förekommer. Detta betyder ofta att vi måste träna oss själva att höra dessa ljud när de förekommer. Lyssna alltså på de mjuka fina kontaktljuden som fågeln utför och svara dem.

Uppmärksamma på intet sätt när fågeln skriker. Det är extremt svårt för de flesta av oss eftersom vi som tidigare sagts blir enormt frustrerade och svarar på något sätt med en blick eller egen vokalisering. Det rekommenderas därför inte att svara på ropen såvida vi inte *omedelbart* kan fånga papegojans bra beteende samma ögonblick den slutar skrika.

Förstärk längre och längre episoder med lek, när fågeln tuggar på passande material, när den slappar på en pinne - eller som i vårt hem, när den skrattar. Välj ut de beteenden som du kan leva långsiktigt med och uppmuntra dem.

ATT LÄRA UT NYA BETEENDEN OCH FÄRDIGHETER

Världen som våra papegojor lever i och vad vi kan lära ut är ändlös. Allt lärande har funktionen att erbjuda samma uppmärksamhet som diskuteras ovan medan det också ökar mängden förstärkning i fågelns dagliga liv.

Vare sig papegojan behöver lära sig att kliva upp på en hand eller pinne, söka efter mat, leka med olika leksaker, flaxa med vingarna, använda buren som ett djungelgym, lära sig föredra en specifik pinne, komma då man kallar eller gå in i en transportbur, kan vi lära fågeln dessa beteenden. Nyttiga beteenden kan berika en papegojas liv och gör den beteendemässigt mer frisk vilket i sin tur gör alla lite gladare.

OM FÖRFATTAREN

Lee McGuire har umgåtts med papegojor för att effektivt förstå och kommunicera med dem i nästan 50 år. Initialt härstammar hennes intresse för beteendeändringar från det hon fick en bitande och skrikande rödfläckig parakit. Denna händelse ledde till ett pågående sökande efter förändringsstrategier och till upptäckten av tillämpad beteendeanalys, "Applied Behaviour Analysis" (ABA). Lee har ett speciellt intresse i gott papegojbeteende, "psittizenship", i hemmet och i tillämpningen av ABA, särskilt som den relaterar till formning och fysioterapi. Sedan 2004 har Lee varit Dr. Susan Friedmans undervisande partner och handledare i hennes kurs på nätet "*Living and Learning with Parrots*" ('leva och lära sig med papegojor') och undervisningsassistent för den professionella beteendekursen "*Living and Learning with Animals*" (behaviorworks.org). Lee delar också sin tid och kunskap med WPT-medlemmar som en "Fråga en expert", "Ask An Expert" på nätet, parrots.org.

DEL 1: TILLBAKA TILL BRASILIEN

BERÄTTELSE OM BEVARANDEARBETE I SYDAMERIKA

ARTIKLAR OCH FOTON © EVER LOEWEN

LÅNGVARIGA WPT-VÄNNEN EVET LOEWEN DELAR MED SIG AV SIN ÅTERKOMST TILL LANDET HON EN GÅNG BODDE I FÖR ATT BEVITTA SINA INSATSER I FÄLTET

DAG 1: ÅTERKOMSTEN TILL BRASILIEN

Deltas övernattningsflyg från Atlanta landade i São Paulo, Brasilien, klockan 07.41 den 28:e februari i år. Min senaste resa till Brasilien var sommaren 1974, då jag genomförde ett

universitetsforskningsprojekt, och jag var förstäligt nervös och ivrig. Mer än 40 år hade gått sedan jag senast var i landet.

Min familj levde i Salvador, huvudstaden i staten Bahia, under slitet av 1960-talet och början på 70-talet. Jag åkte tillbaka dit 1971, besökte igen 1972 och sedan 1974. Mina minnen av den perioden i mitt liv är färggranna, intensiva, och omvälvande.

Jag kom från en konservativ stat i centrala Texas. Bahia hade inte kunnat vara mer annorlunda. Från de orörda stränderna till den koloniala arkitekturen och Bahias tid som Brasiliens första huvudstad, till sambamusiken, bossa nova, och den då mycket nya musikstilen "tropicalismo", och gatuförsäljarna som sålde "acarajé" -- en kryddig "kaka" av räkor tillagade i palmolja -- på hörnet på andra sidan gatan - allt var nytt, allt var exotiskt, och mycket brasilianskt. Jag ansåg att brasilianerna var hjärtliga, extroverta, välkomnande, och villiga att lära mig portugisiska och om deras kultur. Detta är sant även idag.

Jag hade knappt fyllt 17 när min familj flyttade dit, och förstås inte implikationerna av vad jag såg på gatorna och i en del hotell och affärer - belägg för handeln med vilda fåglar. En av de bättre hotellen hade ljusröda stora aror i smala burar vid ingången. En dag såg jag en tocotukan i en bur på gatan, till salu, och ville köpa den men min veckopeng räckte inte och mina föräldrar visste bättre. Det slutade med att jag köpte en vävd gobeläng av en tukan istället, och jag har den kvar än idag.

Min mor, å andra sidan, köpte många arter småfåglar som togs till vår lägenhet av försäljare som troligtvis hade fångat dem i skogarna runt staden. Vi tog dem med bil till områden som vi tyckte verkade lämpliga -- om det verkade vilt och hade träd -- men vi förstod inte att olika arter behövde olika habitat. De släpptes tillbaka i det vilda genom vad jag idag skulle kalla "hard release", ett ganska så abrupt frisläpp. Gjort i all välmening, men inte det minsta baserat på vetenskap.

Dessa missöden från över 40 år sedan skedde troligtvis innan dagens lagar och regler tog effekt i Brasilien, för att bevara de mångfaldiga och vackra inhemska arterna genom landet. Den här turen år 2015 skulle komma bli dramatiskt annorlunda då min uppskattning för mångfalden av arterna i Brasilien hade växt lavinartat. Jag hade blivit en papegojentusiast, och helt omedvetet hade jag haft många mindre aror vars naturliga habitat inkluderar Brasilien (alla hade dock fötts up i USA). Medan tiden gick förändrades mitt intresse för papegojor från papegojsamlare till papegojbevarare.

När WPTs direktör Jamie Gilardi förslog att jag återvände till Brasilien, för att träffa WPT's brasilianska programchef André Sainenberg och besöka några platser där brasilianare och amerikaner är dedikerade till bevarandet av papegojor där, visste jag därför att jag måste åka.

Mina roller som volontär inom WPT är varierade - ibland tjänar jag som volontär-juridisk rådgivare, ger mina personliga yrkesråd; ibland är jag informell representant för fonden, speciellt för studenter som hjälper till att ta hand om min flock, och ibland är jag donator. Jag tror att Jamie ville att jag skulle få se några tillfällen då mina insatser faktiskt gjorde skillnad för papegojorna.

Jag kände en blandning av minnen och förväntningar, och en del nervositet, när planet landade på Garulhos internationella flygplats i São Paulo. Jag var lastad med kamerautrustning, en del var min egen och en del WPTs. Medan jag begav mig mot tull och immigrationen, försökte jag urskilja vad brasilianerna omkring mig sa. Det var inte lätt. Om man inte övar glömmen man, och jag hade glömt muito (mycket)!

EN Ö, MJÖLNARAMAZONER, BRUNPANNADE PARAKITER, BROTOGERIS-PARAKITER OCH TOCOTUKANER

Mycket tidigt på morgonen den 28 februari träffade jag André, igenkännbar på grund av hans T-shirt med guldconurer på. Han är mycket hänsynsfull av andra, och lever absolut upp till den höga aktning som hans kollegor håller honom som forskare och naturvårdare. Ju mer tid jag kunde tillbringa med honom, desto mer lärde jag mig om papegojor.

Vi hyrde en bil på flygplatsen och åkte på en 4-timmars resa till ett ställe som heter "Ilhabela", en ö utanför den atlantiska kusten vid São Paulo där Silvana Davino och Pablo Merero driver "Release area Cambaçuara", utsläppningsområdet. Längs vägen passerade vi genom både "Mata Atlantica," de täta skogsområden där många fåglar och andra arter lever, samt stora rensade områden där boskap föds upp. Skillnaden är ganska skarp. André uppgav att sådana skogsområden längs motorvägen var allihop sekundärskog.

En kort färjetur är nödvändigt att komma till ön. Från fastlandet verkar ön vara nästan helt skogsbeklädd. Detta verkade vara ett bra och relativt säkert område för räddnings- och rehabiliteringsprojektet som drivs av Pablo och Silvana.

Voljärererna för att förbereda mjölnaramazoner (*Amazona f. farinosa*), brunpannade parakiter (*Pyrrhura frontalis*) och blåvingade parakiter (*Brotogeris tirica*) för frisläpp är uppsatta nära deras bostad. Även med den mänskliga närvaron där så är ön tätt skogsbeklädd och har redan vilda populationer och verkar vara en mycket säker plats för att släppa fria dessa papegojor.

När vi gjort oss hemastadda i gästavdelningen fick vi strax en rundtur av voljärerna. Det jag var mest imponerad av var införlivandet av inhemska fruktbarande växter i voljärerna - en process

som är nödvändiga för att alla arter ska kunna anpassa sig till en 'soft release', en gradvis frisläppning tillbaka till naturen.

Silvana gav mig tillfälle att handmata en rödpannad parakitunge. Jag hade inte gjort det sedan jag köpte en icke avvärd dvärgara (*Ara severus*), min första fågel Pepper, redan år 1998. Jag log hela tiden jag var med denna unge.

Pablo och Silvana är generösa värdar. Pablo gjorde iordning aptitretare och "caipirinhas", en särskilt favoritdryck, alkoholhaltig, bestående av cachaça och färsk lime. Vi satt på en terrass och såg vilda tukaner flyga in i ett närliggande mycket högt träd - vilken syn!

Det var slutet av en mycket lång dag för mig - jag anlände i São Paulo tidigt på morgonen efter en 10-timmars flygning från Atlanta, mötte André för första gången, körde till Atlantkusten och tog färjan för att träffa Pablo och Silvana och se deras underbara voljärer. En lång sömn behövdes i allra högsta grad. Så, till sängs!

DAG 2: CAMBAQUARA

Nästa morgon vaknade jag till ljudet av vilda mjölnaramazoner som flög över oss, och svaren från de i voljäreterna nedanför dem. Enormt skrånigt, men ljuv musik för en papegojfantasts öron. Pablo förberedde en frukost med färsk frukt, flingor och kaffe. Därefter gav vi oss av nedför en stenig stig mot havet, där vi kunde beskåda havet medan solen steg på himlen.

Och, till slut, en titt på det pågående arbetet. Frisläppningsvoljären höll på att anläggas på en stenig bergssluttning, så att få den på plats och plan var verkligen ingenjörskonst. Det var omgivet på alla sidor av växtlighet och var mycket undangömd, men fåglarna hade ändå bra sikt över platsen runt omkring dem - viktigt för en lyckad soft release där fåglarna kan komma tillbaka till frisläppningsvoljären för mat och trygghet. Det var väldigt spännande att se hur noggrant frisläppningsvoljären byggdes. Det var också glädjande att veta att mina handlingar som en donator hade underlättat denna konstruktion.

Men det fanns ingen tid att avvara. André, alltid flitig forskare och veterinär, var bekymrad över förberedelserna för frisläppandet av de lilabröstade amazonerna (*Amazona vinacea*) på den andra förstklassiga platsen jag var inbjuden att besöka - Lymington Foundation. Så vi kunde inte stanna en natt till på Ilhabela. Klockan 3 på natten påbörjade vi en sjutimmars bilresa för att ta oss dit. Det var en ännu en mycket lång dag, men full av bra människor som gör goda gärningar.

DAG 3: DEN LILABRÖSTADE AMAZONEN SAMT BILL OCH LINDA WITTKOFF

Den 1:a mars anlände vi sent på natten till Wittkoffs Lymington Foundation. Jag hade hört talas om denna plats fantastiska skönhet och älskvärdhet från en av mina tidigare fågelvakter, Mary McTague. Både jag och André var utmattade. Bill och Linda hade mycket vänligt hyst in mig i ett vackert enbäddshus ägt av en av deras söner, tvärs över sjön från Lymington-ägorna. Jag somnade snabbt.

Linda går alltid upp tidigt på grund av den otroliga mängd arbete som måste göras varje dag. Även Bill är upptagen med det ostadiga internetet som verkar ligga nere varannan dag och är regelbundet en stor källa till huvudvärk. Han tar hand om korrespondensen och affärsverksamheten hos Lymington Foundation. Det var ett privilegium att tillbringa fyra dagar där, och att lära känna Bill och Linda lite bättre.

Jag fick också se frisläppandet av lilabröstade amazoner senare i veckan. Men det första måndagen, på stående fot, var André tvungen att omedelbart återvända för att träffa sin fågelveterinär i São Paulo, då en av de lilabröstade var mycket sjuk och behövde veterinärvård. Med sitt typiska engagemang gav han sig av i hyrbilen igen - men inte innan jag fick en första överblick av dessa papegojor som förbereddes för frisläppning och av flygvoljären som jag på avstånd jag hade bidragit till genom World Parrot Trust.

Linda matade mig med frukost och gav mig sedan en rundtur i deras oklanderliga och vackra voljärer, full av guldparakiter (*Guaruba guarouba*), hyacintaror (*Anodorhynchus hyacinthinus*) och blågula aror (*Ara ararauna*). Helt ärligt var jag fullständigt avundsjuk på fåglarna skicks, platsens skönhet, och den uppenbart omsorgsfulla organisationen för fåglarnas vård. Hur skulle man inte kunna vara det? Det är en enorm mängd arbete och förhoppningsvis får Linda och Bill stor tillfredsställelse från det varenda dag.

André återvände senare samma dag. Han återupptog omgående förberedelserna för infödda frukter och växter för den skara 18 lilabröstade amazonerna som han vårdade. Ingen vila för de fast beslutna. Allt för snabbt blev det mörkt och det var dags att gå tillbaka till "mitt hus" tvärs över sjön för att få lite vila. Jag sov 10 timmar den natten. Jag behövde vara utvilad: i morgon skulle nedräkningen till frigivningen börja.

(ÖVERST TILL VÄNSTER)	Mjölnaramazon (<i>Amazona farinosa</i>) i inhägnad
(NEDERST TILL VÄNSTER)	En av motionsvoljäreterna är nästan färdig på frisläppningsområdet Cambaquara
(ÖVERST TILL HÖGER)	Evet Loewen matar en brunpannad parakitunge (<i>Pyrrhura frontalis</i>)

- (MITTEN TILL VÄNSTER) Palmfrukter (*Syagrus romanzoffiana*) som läromedel: att lära sig söka föda i naturen.
- (MITTEN TILL HÖGER) Skylden läser: Frisläppningsområde Cambaquara. Frisläpps- och övervakningsområde för vilda djur
- (NEDERST TILL HÖGER) Den brunpannade parakitungen får sig en måltid
-

OM FÖRFATTAREN

Evet Loewen är en advokat som praktiserat kommunal lag i 30 år inom staden San Jose, Kalifornien. Hennes juridisk erfarenhet där inkluderar ett stort antal juridiska frågor, inklusive miljörett. År 2005 blev Evet en livstidsmedlem i World Parrot Trust och 2011 blev hon en volontär-juridisk rådgivare för WPT. Under det senaste året har hennes inblandning i WPTs naturvårdsarbete expanderat till att omfatta stöd för frisläppningen av papegojor till naturen, fokuserade på projekt i Brasilien, Bolivia och Bonaire.

BILDTEXTER

- (ÖVERST) Guldparakiter (*Guaruba guarouba*) interagerar med varandra i deras inhägnad.
- (MITTEN TILL VÄNSTER) Hyacintara-par (mitten vänster) (*Anodorhynchus hyacinthinus*) engagera sig i parningsbeteende
- (MITTEN TILL HÖGER) Brunpannad parakit (*Pyrrhura frontalis*) vilar efter en dags födosök och berikning
- (NEDERST TILL VÄNSTER) Mjölnaramazon (*Amazona farinosa*) provsmakar en inhemsk palm frukt (*Syagrus romanzoffiana*)
-

HÅLL UTKIK EFTER DEL 2: NEDRÄKNINGEN TILL FRISLÄPP I ÅRETS HÖST-UTGÅVA AV PSITTASCENE

PSITTANYTT

PARADISE PARK VÄLKOMNAR AKUT HOTADE GRÅBRÖSTADE PARAKITER

En flock unga gråbröstad parakiter (*Pyrrhura griseipectus*) finns nu i en voljär på Paradise Park i Hayle, Cornwall - det är första gången för reservatet. Artens population har minskat i det vilda på grund av habitatförlust, och det ursprungliga skogstäcket har nu reducerats till endast 13% på grund av jordbruk. Dessa papegojor har också lidit hårt av effekterna av illegal infångst. Intendent David Woolcock kommenterar, "Detta är en ny papegojart för Paradise Park. De här ungarna kom hit från Chester Zoo, där de framgångsrikt har avlat på dem. Vi har också ordnat för att orelaterade fåglar ska paras ihop med dem för att i framtiden skapa en avelsgrupp. Vi är angelägna om att samarbeta för att skapa ett friskt bestånd i fångenskap eftersom artens status i naturen är akut hotad."

Paradise Park: paradisepark.org.uk

FÖR FÖRSTA GÅNGEN FRISLÄPP AV ORANGEPANNADE PARAKITER TILL NYA ZEELANDS FASTLAND

Sällsynta orangepannade parakiter (*Cyanoramphus malherbi*) har frisläppts i Nya Zeeland i ett försök att återupprätta ett bestånd i en dal i Canterburys högländ - ett stort inlandsområde med flodslätter, kullar och höga bergsbetesmarker. Fåglarna, uppfödda i en anläggning som drivs av Isaac Conservation och Wildlife Trust, blev frisläppta i mitten av mars i år i Hurunui South Branch för att öka den handfulla individer som var kvar där. Anläggningen är den enda som föder upp dessa fåglar, den mest hotade av alla parakiter i området. Frisläppningen var möjligt på grund av intensivt arbete av Department of Conservation (institutionen för naturvård) under det senaste årtiondet att kontrollera höga populationer av råttor och jermelin, som ödelade besättningen för femton år sedan. *ICWT: isaacconservation.org.nz*

PAPEGOJHÄNDELSER

PAPEGOJÄLSKARES KRYSSNING 2015

Västra Västindien oktober 25 - 1 November, 2015

Avgår från New Orleans, stannar vid LA-hamnarna Montego Bay, George Town och Cozumel på denna spektakulära kryssning!

Årets gästtalare kommer att vara djurutbildnings-, beteende- och berikandespecialisten Lara Joseph, från The Animal Behaviour Center. Också på årets lista: Joanna Eckles, från Audubon

Minnesota, kommer att berätta om de aktuella projekten av World Parrot Trust och andra grupper runt om i världen.

Boka din plats idag!

parrotloverscruise.com

AVIAN DISCOVERY TOURS

Australien

19 september - 4 oktober, 2015

Häng med på äventyrsföretaget Avian Discovery Tours på en spännande 16-dagars papegojälkskaress drömresa att se Australiens papegojor! Papegojmöten väntar, rån flockar av undulater till kakaduor! Boka tidigt, då gränsen är 8 deltagare. Plus, en procentandel av resekostnaden doneras direkt till World Parrot Trust, för att stödja insatser i papegojbevarande.

Läs mer:

aviandiscoverytours@gmail.com

aviandiscoverytours.com

PAPEGOJMÖJLIGHETER

KAARAKIN BLACK COCKATOO CONSERVATION CENTRE - ROP EFTER VOLUNTÄRER

Kaarakin är en ideell naturvårdsorganisation som ligger i västra Australien med fokus på att rädda de svarta kakaduorna, och de är i behov av extra hjälp. Om du bor i Perth-området och har erfarenhet av klinisk vård av fåglar, kan centrum använda din hjälp. Klinik-volontärer måste åta sig att göra ett regelbundet 4-timmarspass (eller mer om så önskas) samma dag varje vecka.

Läs mer:

kaarakin@kaarakin.com

blackcockatoorecovery.com

SÄRSKILDA TACK

WPT och The Ara Project är tacksamma gentemot Mark Hagen, direktör av Hagen Avicultural Research Institute (HARI) i Kanada, för hans fortsatta bidrag till papegojbevarande! Mark besökte nyligen The Ara Project i Punta Islita, Costa Rica, och tog med sig resväskor fulla av papegojmat och vitaminer. Förutom HARI-produkterna donerade han också välbehövlige \$5,000 för att hjälpa till med projektets viktiga arbete.

KORRIGERINGSNOTIS

Vår-utgåvan av PsittaScene listade Save the Orange-bellied Parrot-länken (Rädda de orangebukade parakiterna) felaktigt. Programmet finns i själva verket på facebook.com/orangebelledparrot.

FÅ TILLGÅNG TILL TIDIGARE UTGÅVOR PÅ: PSITTASCENE.ORG
